

Kijken of een kijkje nemen

Mag ik starten met te vertellen hoe een gemiddelde bidstond er bij ons uitziet.

We beginnen met een korte tijd van dankzegging en aanbedding – waarbij het ons trouwens meestal een stuk makkelijk afgaat om de Heer te danken (om wat Hij gedaan heeft en doet dus), dan om Hem echt te gaan aanbidden (om wie Hij is).

Daarna vraagt de gebedsleider aan de groep wie een gebedspunt heeft, en meestal bidden we dan de rest van het uur voor de zieken in onze gemeente.

Wat hier gebeurt is dat we kijken naar al onze zorgen, en dan gaan we eventjes met al die zorgen een kijkje nemen bij de Heer. We kijken naar onze zorgen – deze houden ons een groot deel van de dag bezig, en we nemen eventjes – kort dus – een kijkje bij de Heer: “Zou U Heer, iets kunnen doen aan onze zorgen?”

Nochtans zien we in de Bijbel een oproep om het precies andersom te doen, om weinig tijd te geven aan al onze zorgen – slechts “een kijkje nemen”... en vooral veel tijd nemen om bij de Heer te zijn.

Wat doet David: Psalm 27:4, HSV:

*Eén ding heb ik van de HEERE verlangd,
dát zal ik zoeken:*

*dat ik wonen mag in het huis van de HEERE,
al de dagen van mijn leven,
om de lieflijkheid van de HEERE te aanschouwen
en te onderzoeken in Zijn tempel.*

David heeft maar één ding voor ogen: Hij wil kijken, en blijven kijken naar de Heer... en Hij weet, vanuit dat lange kijken naar de Heer, bij Hem zijn, zullen de andere zaken wel op hun plooi vallen.

Paulus schrijft: Kol 3:1-2, HSV:

*Als u nu met Christus opgewekt bent, zoek dan de dingen die boven zijn,
waar Christus is, Die aan de rechterhand van God zit.
Bedenk de dingen die boven zijn en niet die op de aarde zijn,*

Opnieuw die oproep: wees vooral bezig met de dingen van Boven, en probeer je eigen problemen in het hemelse perspectief te zien...

En natuurlijk: Jezus zelf: Mat 6, HSV:

*Bidt u dan zo: Onze Vader, Die in de hemelen zijt. Uw Naam worde geheiligd.
Uw Koninkrijk kome. Uw wil geschiede, zoals in de hemel zo ook op de aarde.*

En pas als dat gebeurd is, bidden we: *Geef ons heden ons dagelijks brood.*

Natuurlijk mogen we al onze wensen bij de Heer brengen,

maar toch; hoe anders zouden bidstonden eruit zien, als we zouden vragen:

– niet: Heer, wil u die persoon genezen; Heer, wilt u mij een oplossing geven voor het conflict met mijn collega

– maar wel: Heer, wat is uw bedoeling met het ziek zijn van die broeder? Heer, wat is uw bedoeling van de spanningen die ik heb met mijn collega?

Ik geloof dat groeien in leren bidden, inhoudt dat je de vele “Heer wilt U dit” en “Heer wilt U dat” gaat opbergen en leert stil worden. Te midden van gebedsvragen rond ziekte en zorgen ga je Gods aangezicht zoeken. Slechts “eventjes kijken” naar de ziekte en zorgen, en veel tijd nemen om te kijken naar de Heer.

Deze manier van bidden is evenwel een “eenzame” weg. We lopen liever op de gebedsweg waar ze allerlei zaken vragen aan de Heer...dat is immers vertrouwd gebied.

Stil zijn voor de Heer, lang naar Hem kijken, Gods hart proberen vinden... dat is niet zo vertrouwd.

Ikzelf heb geleerd dat de Heer

1/ vaak spreekt met een zachte stem... de “still small voice” die Elia leerde kennen. En als je die stille stem van de Heer wil “capteren”, dan kan dat niet te midden van alle lawaai en drukte van ons leven. Het vraagt een inspanning, het vraagt bewust naar de binnenkamer gaan = een plek waar geen afleiding, geen lawaai, geen lijstjes met to do’s liggen.

2/ de Heer spreekt vaak pas na een tijdje... “Heer wilt U dit”, “Heer wilt U dat”, dat zijn gebeden die je heel snel naar boven kan sturen.

Maar proberen te verstaan wat de wil van God is (Ef.5:17) vaagt dat je tot rust komt, tijd neemt om omgang, “communion” met de Heer te hebben.

Deze manier van “kijken” ipv snel “een kijkje nemen”, het is een weg waar niet veel bidders op lopen. Maar het is een weg die wel zeer lonend is!

Ik sluit af met Jezus. Hij gaf 3 jaar lang onderwijs, vaak in parabels. Er waren steeds weer grote groepen mensen die een paar uur hun werk lieten liggen om te gaan luisteren naar de grote Rabbi die in de stad was. En daarna namen ze hun taken weer op.

Maar aan de groep discipelen, die bewust keuzes hadden gemaakt, dingen hadden achtergelaten om langere tijd te kunnen optrekken met de Rabbi, naar Hem luisteren, naar Hem kijken... aan hen gaf Jezus de betekenis van de gelijkenissen.

Waarvoor kiezen wij: “kijken” of “een kijkje nemen”?

En is dit een thema om rond te werken als je regelmatig bidstonden leidt in je gemeente?